

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ῖ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
κάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμῶν ἡμῖν χειρῶ
γράφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δε
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγρα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμον
τῆς ἀποστολέουσης δὲν εἰν
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ
γραμματοσημῶν 50 λεπτῶ
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες καὶ ἡ γλῶσσα Γ'. — Αἱ προμήτορες τῆς νέας γε-
νεᾶς (ὑπὸ κ. Πηλίας Δολιρόκη). — Ὁ ὕμνος πρὸς τὴν Ἀθηναίαν (τοῦ
κ. Κωστῆ Παλαμᾶ). — Ὁ Ρέναν καὶ αἱ γυναῖκες (μυτᾶφρ. δος Εἰρή-
νης Νικολαΐδου). — Τὸ ταξίδι μου — Συναγχαί. — Ἀλληλογραφία.
Ἐπιφυλλίς.

Αἱ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΙ Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ Γ'.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς πτώσεως
τῆς Κωνσταντινουπόλεως, αἱ πνευματικαὶ ὑπεροχαὶ τῆς
χώρας ἠσυχολοῦντο εἰς ζήτημα δογματικόν, διηρημέναι εἰς
στρατόπεδα ἀντίθετα καὶ εἰς ἓν εἶδος ἐσωτερικῆς στάσεως
καὶ ἀνταρσίας.

Δενὺπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι, καὶ τότε ὅπως καὶ τώρα,
οἱ ἀντιμαχόμενοι ἐσημείωναν εἰς τὰ λάθρα τῶν τὰς πομπῶν
φράσεις ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, τῶν ὁποίων, ὡς
εἶναι παρατηρητέον, οὐδέποτε γίνεται τὴν χρῆσιν καὶ
κατάχρησιν, ὅσον ὅταν πρόκηται ἀκριβῶς περὶ ἀγῶνος ὑπο-
νομεύοντος καὶ αὐτὴν καὶ ἐκείνην.

Ἡ καυμένη αὐτὴ ἡ πίστις καὶ ἡ πατρίς πόσα ταπεινὰ
πάθη δὲν χρησιμεύουν εἰς τὸ νὰ περικαλύπτουν, καὶ πόσον
συχνὰ δὲν καταρρέουν καὶ δὲν συμπαρασύρουν εἰς τὴν
πτώσιν τῶν ἔθνη καὶ λαοὺς, ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας ἐκείνων, οἱ
ὅποιοι κόπτονται δῆθεν ὑπὲρ αὐτῶν.

Καὶ νὰ μὲν τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ πίστις ἔμεινε κατὰ
μέρος, ἀφοῦ πρὸ ἔτους μόλις αἰματοκύλισε τὴν χώραν καὶ
κατέρριψεν ἓνα ἀρχηγὸν τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ
θεοῦ εἰς τὸν τάφον. Ἡ πατρίς ὅμως ἀδελφωμένη μετὰ τὴν
γλῶσσαν καὶ μετὰ τὴν μεταφράσιν τῆς Ὁρσετείας, περιάγεται
τραυματισμένη ἐπικινδύνως ἀπὸ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος πα-
τριώτας εἰς κοινὴν θέαν, ἐπιδεικνύουσα ὄργανισμὸν προ-

βεβλημένον χρονίως ἀπὸ νοσήματα, τὰ ὅποια κανέν φάρ-
μακον καὶ κανεὶς ἰατρὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ θεραπεύσῃ.

Ἡ γλῶσσά τῆς, τὸ μεγαλύτερον ἐθνικὸν τῆς γνώρισμα,
τὸ ὅποσον ἔζησε τόσους αἰῶνας, ὑποβληθεῖσα, φυσικὰ, εἰς
τὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς, παρουσιάζεται σήμερον ὡς νόθον
πρόιον, ὡς κάτι ξένον καὶ ἐχθρικόν, τὸ ὅποσον μᾶς ἀτιμάζει
καὶ μᾶς ἐξευτελίζει. Καὶ κατ' αὐτῆς ἐξεγείρεται μίαν μερὶς
τῆς ἀνεπτυγμένης Ἑλλάδος, ἡ ὅποια ὄφειλεν ἀκριβῶς νὰ
ὀδηγῆ εἰς τὴν ἀγάπην τῶν ἀληθῶν καὶ ζωντανῶν γνωρισμά-
των μᾶς ὡς Ἑλλήνων.

Καὶ τὸ κακὸν δὲν περιορίζεται ἕως ἐδῶ. Μετὰ τὴν ἀπάρνησιν
τῆς γλώσσης καὶ τὴν καταφρόνησιν αὐτῆς, ἀσυνειδήτως ἴσως,
ἀπαρνούμεθα ὅλους τοὺς Ἑλληνικοὺς πληθυσμοὺς τοὺς ἀπὸ
τοῦ Ἰστροῦ καὶ τοῦ Αἴμου μέχρι τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀσίας
καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Διότι κανεὶς λογικὸς ἄνθρωπος δὲν ἠμπο-
ρεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες συνδέονται
μαζὴ μᾶς μετὰ τοὺς δεσμοὺς τῆς γλώσσης τοῦ Πλάτωνος καὶ
τοῦ Αἰσχύλου. Ἀλλ' οὔτε ὅτι εἶναι Ἕλληνες καὶ θὰ παύσουν νὰ
εἶναι τοιοῦτοι, διότι θὰ ἀκούσουν μεταφρασμένην, ἂν τύχῃ νὰ
τὴν ἀκούσουν ποτὲ εἰς τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ἐννοοῦν μίαν
τραγωδίαν τοῦ Αἰσχύλου ἢ τοῦ Σοφοκλέους, ἀδιάφορον.

Τὸ ἐναντίον. Ἐὰν αἰσθάνωνται ὅτι εἶναι κοινὰ τέχνα μι-
ᾶς καὶ μόνῃς μητρὸς τῆς Ἑλλάδος, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν
κοινήν ὄλων μᾶς σήμερον γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν θηλάζομεν μαζὴ
μετὰ τὸ μητρικὸν γάλα εἰς τὰ ἄδύτα τοῦ οἴκου καὶ εἰς τὴν
ὁποίαν συνειροῦνται καὶ μεταξὺ τῶν καὶ μαζὴ μᾶς καὶ παν-
τοῦ τῆς γῆς, ὅπου καὶ ἂν συναντηθῶν, μετὰ ἄλλους ὁμοεθνεῖς.

Ἐὰν τὸ κοινὸν γνώρισμα καὶ ὁ τίτλος ὁ δίδων δικαιοῦ-
ματα ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας ἦτο ἡ ἀρχαία Ἑλλη-
νική, τότε ἀναμφιβόλως κάθε ξένος σπουδάζων ἀρχαῖα ἑλ-
ληνικά, Γερμανός, Ἄγγλος ἢ Ἀμερικανός, θὰ ἐδικαιοῦτο
νὰ πολιτογραφηθῆ Ἕλληνας πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ δε-

(είδος γλυκίσματος με σισάμιον) και πωλούσα επί ετη ανέπτυξε τον υιόν της και εποηγήτησεν εις τὸ ὕψος ἀγαθοῦ πολίτου, ἐντίμου ἐμπόρου, φέροντος ἐπαξίως ἀνωτέρων θέσιν ἐν τῇ Πολιτείᾳ. Καὶ ἡ προμήτωρ τοῦ Τζινοπούλου, γνωστοῦ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Δημοσίᾳ ὑπηρεσίας, ὡς ὑπαλλήλου ὑπερέρου κατὰ τὴν νοημοσύνην, νομομάθειαν καὶ χρηστότητα, εἶνε ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἡ παράδοσις ἀναφέρει, ὅτι, ὅταν τὸ Μεσολόγγιον ἐπολιορκεῖτο στενωῶς ὑπὸ τῶν Τούρκων, αὕτη μίαν προίαν ἐτίναζεν ἐκ τοῦ παραθύρου της συνδόνην τινὰ καὶ βολὴ τηλεβόλου ἐκ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου διελθοῦσα ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἔκαμν ὁπὴν εἰς τὴν συνδόνην. Αὕτη οὐδόλως παραχθεῖσα ἀκκλὸν χρόνον νύχης καὶ μαῦρον παληοαγαρηνὲ, ἀνέκραξε, μοῦ τρύπησες τὸ καινούργιον σεντόνι».

Καὶ δι' ἐκάστην τῶν προμητόρων αὐτῶν ὀλόκληρον Ὀδύσειαν ἠδύνατό τις νὰ γράψῃ. Τὴν περιπλάνησιν των εἰς τὰ ὄρη καὶ τὴν ἀπόκτησιν τῶν τέκνων των ἐντὸς τῶν σπηλαίων, ἀνευ μάκρας καὶ ἰατροῦ καὶ ἀπολυμαντικῶν φαρμάκων καὶ θερμῶν λουτρῶν, καὶ τὴν θήλασιν τῶν βρεφῶν αὐτῶν, χωρὶς καὶ αὐταὶ νὰ ἔχωσι νὰ φάγωσιν ἐπαρκῶς, καὶ χωρὶς farine lactée καὶ Cows flour διὰ τὰ νεογεννηθέντα.

Ἐν τούτοις, καὶ αὐταὶ καὶ αὐτὰ παρουσιάσθησαν μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἐνδόξου καὶ μοναδικοῦ αὐτοῦ πολέμου ἐν Ἀθῆναις μετὰ παρείας ροδοκακινιζούσας, μετὰ εὐρωστίαν σώματος καὶ ψυχῆς. Καὶ τὰ βρέφη αὐτὰ τὰ ζυμωθέντα μετὰ τὴν δυστυχίαν, μετὰ τὴν στέρησιν, εἶνε γέροντες ἤδη, οἱ ἀριστοὶ τῶν ἀξιωματικῶν, οἱ ἀριστοὶ τῶν πολιτικῶν, οἱ ἀριστοὶ τῶν ἐμπόρων, οἱ ἀριστοὶ τῶν βιομηχάνων.

Διατί; Διότι αἱ μητέρες των δὲν ἀπηύδθησαν οὐδέποτε, δὲν ἐκαταράστησαν τὴν Εἰμακρμένην, δὲν ἀπεκατέρησαν, καὶ ὁμοῦ μετὰ τὸ πτωχὸν γάλα, δι' οὗ ἔτρεφον τὰ βρέφη των, τοῖς ἔδιδον καὶ τὴν πνευματικὴν τροφήν, τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν, τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας, τὸν Ἑθνισμόν, τὴν Πίστιν.

Ἡ νέα γενεὰ ὅμως, εἰς τὴν πρώτην ἐναντιότητα τῆς τύχης, εἰς τὴν πρώτην δυσκολίαν τοῦ βίου, καταρτὰ τὴν Εἰμακρμένην, ἀποκατερεῖ, θραύεται ἢ θέλησις της καὶ ἐκμηδενίζεται τὸ ἠθικὸν σθένος της. Καὶ οὕτω αἱ προμήτορες, νέαι γυναῖκες τότε, περισυναχθεῖσαι ἐν Ἀθῆναις, ὡς προεῖπον, εὗρον ἐκεῖ ἤδη νέαν τάξιν πραγμάτων, νέας συνθήκας τοῦ βίου, εἶδος πολιτισμοῦ ἀγνώστου εἰς αὐτάς.

Διότι ἡ Βασιλεία ἐγκαθιδρυθεῖσα ἔφερε μεθ' ἐκείνης ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους ἀξιωματικούς, Βυζαντινοὺς καὶ πολιτικούς ἀνδρας διὰ νὰ ποδηγετήσῃ τὸ νεκρὸν Ἔθνος εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῶν δικαιοματίων τῆς Ἀνεξαρτησίας του.

Καὶ αὐταὶ αἱ ἀγράμματοι καὶ κατεστραμμένοι ὑλικῶς, μὴ νομίζετε, σεῖς ἢ νέα γενεά, ὅτι εὐρέθησαν πτωσόμενοι καὶ ἀπορούσαι ἀπέναντι τῆς τροπῆς αὐτῆς τῶν πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων. Μηδ' αὖτως.

Κυρίαί τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ τῶν περιστάσεων ἐβάδισαν παραπλευρῶς τῆς βαθυμῆδον ἐκπολιτιζομένης ἐκείνης κοινωνίας, χωρὶς νὰ θυσιάσωσιν οὐτὲ τρεῖς τῶν ἀρχῶν των, τῶν Ἑλληνικῶν αἰσθημάτων των, τοῦ ὑπερόχου τῆς ἀρετῆς των, τῆς εὐγενείας τῶν ἠθῶν των.

Συναντηθεῖσαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλληνίδων αἱ ὁποῖαι κατήρχοντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰς Ἀθῆνας, ἀφίνουσαι τὰ κατὰ φύσιν των διὰ νὰ ζήσωσιν ἐλευθέρως εἰς τὴν ἀπολυτρωθεῖσαν μικρὰν Ἑλλάδα, εὐρέθησαν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς συναντήσεως αὐτῆς ἀδελφωμένοι, καίτοι αἱ ἐξώθεν ἐρχόμεναι ὑψηλότερας ἀνατροφῆς εἶχον τύχει καὶ παιδείαν, οὐ κοινῆς καὶ τίτλους Ἡγεμονικῶς ἀληθεῖς, καὶ περιουσίαν ἀξίαν λόγου.

Ἡ Ἡγεμονίς Μιχαὴλ Σούτζου εὐρίσκετο εὐτυχῆς καὶ τὸ ἐνόμιζε τιμὴν της νὰ συνδιαλέγεται μετὰ τῆς Κυριακούλας Κριεζῆ. Ἡ Ἡγεμονίς Μαυροκορδάτου, μήτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου, μετὰ τῆς Μαρίας Μαγγίνας, ἡ Ἡγεμονίς Μουρούζη κηρύσσιντο εἰς τὴν συνομιλίαν μετὰ τῆς Χαΐδως Μαυρομαμάτη καὶ τοῦτο ἐγένετο διότι ἡ ἠθικὴ ἀνατροφή τῶν γυναικῶν τότε, ἀγραμμάτων ἢ πεπαιδευμένων, ἠγεμονίδων ἢ χωρικῶν, εὐπόρων ἢ ἐπαιτῶν, ἦτο μία καὶ ἡ αὐτὴ ἐστηρίζετο ἐπὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς βάσεως, τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν οἰκογένειαν, τὸν Ἑθνισμόν καὶ τὴν Πίστιν.

(ἀκολουθεῖ)
Πηλιὰ Δολιρόκνη.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΝ

Εὐγενικοὶ καὶ δίκαιοι θεοί, χάρις τοῦ κόσμου,
Φέρτε βοήθεια στοὺς πιστοὺς, σῶστε τὴ μαύρη πλᾶσιν
Κι' ἂν πάῃ ὁ μέγας Ὀλυμπος, κι' ἂν τὸν πατήσῃ ὁ Ἄδης,
Ἡ ροδοδάχτυλη αὐγὴ δὲν θὰ γλυκοχαράξῃ.
Ἡ μέρα δὲν θὰ γίνεταί χροσάφι ἀναλωμένο,
Τὰ δειλινὰ λυπητερά δὲ θὰ χαμογελοῦνε.
Ἡ νύχτα τὸ πολὺαστρο στεφάνι της θὰ χάσῃ,
Δὲ θάξομε τὴν ἄνοιξιν μετὰ χελιδονάκια.
Οὕτε τὰ καλοκαίρια μας μετὰ τὰ ξανθὰ τὰ στάχυα,
Θὰ φύγῃ τὸ φθινόπωρον τὸ καρποστολισμένο,
Δὲ θὰ μᾶς σμίγουν ἔς τὴ φωτιὰ τὰ χιόνια τοῦ χειμῶνα,
Θὰ σκάσῃ ἔξαφ. α ἡ ζωὴ σὰν κύμα ἔς τ' ἀκρογιάλι.
Κι' ὁ ἄνθρωπος μὲς ἔς τ' ἄσπεστο καὶ πύρινον σκοτάδι
Ἐάν ἄστρο διαβιτάρικο θὰ κυλιστῇ, θὰ σβύσῃ,
Καὶ νιάτα καὶ γερᾶματα καὶ βᾶσανα κι' ἀγάπαις
Μ' ἓνα βαθὺ ἀναστεναγμὸν ὄλα μαζὶ θὰ πᾶνε...
Ἄλλ' ὅπου ὁ Παντοδύναμος τὸ θρόνον του ἔχει στήσει
Τοῦ κάκου τρίζουσε σεισμοὶ καὶ χύνοντα φοβέρας.
Τὰ διαμαντένια, οὐράνια κι' ἀπάτητα παλάτια
Δὲν τὰ πητροῦν κι' οἱ Γίγαντες, κι' ἄς φτάνουν ὡς τὰστέρια.
Κι' ἀπὸ τὰστέρια εἶν' ἡ κορφή τοῦ Ὀλύμπου πρὸ Ἑπλήτορη.
Εὐγενικοὶ καὶ δίκαιοι θεοί, χάρις τοῦ κόσμου,
Βοηθήσατ' ἐσεῖς τὸν Ὀλυμπο, σῶστε τὴ μαύρη πλᾶσιν!

Γ.

Τοτ' ἐπετάχτηκες, θεὰ παντοτεινὴ τῆς νίκης!
Δὲν εἶσ' ἐσὺ κακὸ στοιχεῖόν, χεῖρα ἐκατὸ δὲν ἔχεις.
Ἐχεις τρισεύγενη θωρήν κι' εἶσαι θεὰ παρθέναν
Κ' ἡ ἔψιν σου εἶνε φοβερὴ ἔς τὴν ἀδικίαν μόνον,
Ἐὰν θάλασσα τῆς χειμωνιάς τὰ μάτια σου ἂν σκαλεύουν
Κι' ἂν ἡ φωνὴ σου ἀκούγεται σὰν ἡ χαλασμὸς τοῦ κόσμου,
Χίλιων γιγάντων δύναμις κι' ἂν κρύβῃ ἡ δύναμίς σου,
Ἐτσι μὲ γὰρ δυνάτη, κι' ἀνίκητη σὲ κάνει
Ἡ μεγαλόχαρη ἀρετὴ, μονάκριβὴ ἔμορφοιά σου,
Σὺ τοὺς ἀνίκητους νικᾷς, τοὺς Γίγαντες συντρέβεις.

Ἄ,τι δὲν κάνει ὁ κεραυνός, ἡ λόγχη σου τὸ κάνει
Κι' οἱ χτύποι της ξαφνίζουσε τὸν παγωμένον Ἄδην.
Χτυπᾷς, γκρεμίζεις, τιμωρεῖς, μνήματα ἀνοῖς, τοὺς θάφτους.
Τὸ κάθε μνημ' ἀνθρωπίνῃ ματιᾷ δὲ σώνει νὰ ἔβρῃ
Σὲ ποῖα μερὰ ἔχει τὴν ἀρχὴν κ' ἴσα μετὰ τελειώνει.
Κ' ἔχει βουρὸ ἀπὸ πάνω του σημάδι τὸ καθένα.
Ἀνοίγονται τὰ Τάρταρα νὰ τοὺς δεχθοῦν καὶ πάλι,
Καὶ πρὸ ἀσχημότεροι γυρνοῦν ἔς τοῦ Ἄδου τὴν ἀγκάλην,
Ἐγλύτωσαν ὁ Ὀλυμπος κ' ἐλευθερώθῃ ὁ κόσμος,
Ἐτὸ μέτωπο του ἡ ξεστεριά λευκὴ ξανασκορπιέται,
Ὁ οὐρανὸς περήφανος ξεφανερώνει τὰστρα,
Ἡ μάνα ἡ Γῆ τὰ σπλάγγνα της τ' ἀνοίγει ἔς τὰ παιδιὰ της,
Καὶ συγυρίζεται ἡ ζωὴ, κ' ἓνα τραγοῦδι ὀλοῦθε
Σκορπιέται: Δόξα, δόξα σοι, θεὰ παλληκαρίσινα!

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Ο RENOAN

Ὁ Renan, ὅσον ὀλίγοι σοφοί, ὑπέστη τὴν ἐπιρροὴν τῆς γυναικείας ἀγάπης εἰς μεγάλον βαθμόν. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἀπειρον λεπτότητα τῆς καρδίας του, τὰ θέληγτρα τοῦ πνεύματός του, τὴν τόσον ζωηρὰν αἴσθησιν, ἣν εἶχε διὰ τὸ κάλλος.

Αἱ γυναῖκες συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἐξεγείρουν εἰς αὐτὸν ὠραίαν αἰσθηματικότητα, ὅπως, ἐκείνην τὴν ὁποίαν δὲν ἔπαυσε νὰ φανερώνη εἰς τὰ ταξείδια, τὰ ὁποῖα ἔκαμε, καὶ κατὰ τὰ ὁποῖα τὸ μικρότερον ἄνθος, τὸ πλέον ἡμερον ζῶον, ἤρκει νὰ ἦσαν ἀρμονικὰ, τοῦ ἔκκλινον ἐντύπωσιν. Ἡ αἰσθηματικότης του τὸν ἐβοήθει νὰ ἐξενόη τὴν χάριν τῶν κινήσεων, τὴν εὐρυθμίαν τῶν ὠραίων σχημάτων καὶ τῶν ὠραίων γραμμῶν, τὰς ὁποῖας εἰς ἀφθονίαν καὶ πλοῦτον εὗρεν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.

Αἱ γυναῖκες ἔκαμαν τὴν σκέψιν του ἠπιωτέραν, ὅπως ἡ ἐκκλησία τὴν ἔκαμε πλέον εὐκαμπτον καὶ ὀξείαν, ὅπως ἡ Βρετανία τὴν ἐστόλισε μετὰ τὰς παραδόσεις της. Εἰς τὸ μέσον τῶν συγκρούσεων, αἱ ὁποῖαι τὸν ἔκαμνον ν' ἀμφιβάλῃ, αἱ γυναῖκες τοῦ ἐπρόσφεραν ἄσυλον, καὶ μετὰ τὸ βάλαμον τῆς ἀγάπης των ἠσύχαζαν τὴν θλίψιν τῶν ἀμφιβολιῶν του. Ὁ Renan ἔγραψε διὰ τὴν εὐάρεστον καὶ ὠραίαν γυναῖκα ὅτι «στὸ λίζε μὲ λί μ ν α ς κ α ἰ δ ε ν δ ρ ο σ τ ο ι χ ἰ α ς τ ἦ ν μ ε γ ᾶ λ ἦ ν ἠ θ ἰ κ ἦ ν μ α ς ἔ ρ ἠ μ ο ν».

Ἡ γυναῖκα, αὐτὴ ἦτο ἡ ἐμπιστευμένη του ἡ ὁποία ἤκουσε τὰς ἐξομολογήσεις τοῦ ἀναποφασίστου ἀνθρώπου καὶ ἐπαρηγόρησεν αὐτόν. . .

Ἦτο εὐτυχία διὰ τὸν Renan ὅτι συνήντησεν εἰς τὸν δρόμον του δύο, τρεῖς διακεκριμέναις γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐβοήθησαν εἰς τὸ ἔργον του. «Ἀγαπήθηκα, ἔγραψε, τόσον ὠραία, ἀπὸ τέσσαρας γυναῖκας ἀπὸ τὰς ὁποῖας ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ ἀγαπηθῶ ἀπὸ τὴν μητέρα μου, τὴν ἀδελφὴν μου, τὴν γυναῖκά μου, καὶ τὴν κόρην μου. Ἦμουν τυχερὸς καὶ ἐλπίζω νὰ μένω. . .» Ὁμοιάζε κατὰ τοῦτο μετὰ τὸν Χριστόν, τοῦ ὁποίου τόσον ἠγάπησε τὴν χάριν, καὶ ὁ ὁποῖος περνοῦσε τὸν κόσμον συνωδευμένος ἀπὸ νέας καὶ ὠραίας ἀφωσιωμέναις γυναῖκας.

Ἀπὸ πολὺ νέον τὸ ὠραῖον τὸν ἐνδιέφερε καὶ τὸν εἴλκυε. «Πολὺ ἐνωρὶς ἠγάπησα τὰ νέα κορίτσια» εἶπε, ὁμοίῶν διὰ τὴν μακρινὴν ἐκείνην ἐποχὴν.

Ἡ μικρὰ Νοεμὴ, εἰς τὴν ἀγαπημένην ἐνθύμησιν τῆς ὁποίας ἀφιέρωσεν ἀπὸ τότε σελίδας εἰλικρινεῖς, τὸν ἐσκλάβωσσε ἀμέσως μετὰ τὰ μάτια της «τὰ θυυμακάκια γλυκύτητος», μετὰ τὰ μαλλιά της «τὰ ὀλόχρυσκα». Εἰς ἀνάμνησιν τῆς λευκῆς καὶ μακρινῆς αὐτῆς φίλης ὁ Renan ὠνόμασε τὴν κόρην του Νοεμὴ.

Ὁ Renan ἀγαποῦσε καὶ τιμοῦσε πολὺ τὴν μητέρα του. Αὐτὴ ἐνανοῦρισε τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, αὐτὴ πρώτη τοῦ διηγῆθη τὰς παραδόσεις, τὰς ὁποῖας κατόπιν ἀνεγνώσεν εἰς τὰ βιβλία. Ἡ μεγαλειτέρα λύπη τῆς ζωῆς του ἦτο, ὅταν ἤθελε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ αὐτὴν διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Παρίσι. «Τὸ βάθος τῆς πληγῆς μου, ἦτο ἡ πολὺ ζωηρὰ ἐνθύμησις τῆς μητέρας μου. Ἐπειδὴ εἶχα ζήσει μόνον πηλοσίων της, εἶπε δὲν ἠμποροῦσα νὰ λησμονήσω τὰς εἰκόνας τῆς τόσον γλυκείας ζωῆς, τὴν ὁποίαν εἶχα ζήσει τόσα ἔτη. Ἡ μόνη παρηγορία μου ἦτο νὰ τῆς γράφω γράμματα, γράμματα ἀπὸ μεγάλην ἀγάπην καὶ λύπην». Ἡ ἐπιρροὴ τὴν ὁποῖαν εἶχε ἡ κυρία Renan, μήτηρ, εἰς τὸν υἱὸν της ἦτο ὅλως ἠθικὴ. «Ἡ μητέρα μου δὲν με διέταξε ποτὲ τίποτε» γράφει. Τὴν ἐποχὴν ὅπου ἔφυγεν ἀπὸ τὸ σεμινάριον διὰ τὴν ἔρωτάν του πρὸς τὴν δεσποινίδα Céleste, ἡ μεγαλειτέρα του λύπη ἦτο ἡ ἀπελπισία τὴν ὁποῖαν θὰ ἔκαμε εἰς τὴν μητέρα του, τὴν τόσον εὐσεβῆ. Τὸ ἔργον τῆς κυρίας Renan ἦτο νὰ ὀδηγῇ τὸν υἱὸν της εἰς τὴν χριστιανικὴν νεότητα τῆς ζωῆς του.

Δύναται τις νὰ εἶπῃ ὅτι τὸ ἔργον αὐτὸ ἔπαυσε τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀρχίζει ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἡ Ἀνριέτα Renan ἀνέλαβε πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ της ὠραιοτέρας ἀδελφικῆς ἀγάπης δὲν ἐφάνη ἄλλη ἀπὸ τὸ σπάνιον παρὰδειγμα. τὸ ὅποιον ἔδωκε, ἀλλ' εἰς τόσον ἀντίθετον σημεῖον, ὁ Pascaί καὶ αἱ ἀδελφί του. Ἡ ἐπέμβασις τῆς ὑπερόχου αὐτῆς γυναικὸς ἔγινε τὴν στιγμήν ὅπου ὁ Renan δὲν εἶχεν ἀκόμη σχηματίσει τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις του, καὶ ἐδίσταζε νὰ κάμῃ τὸ ὀριστικὸν βῆμα.

Ἡ φίλια τοῦ κ. Berthelot καὶ ἡ ἐπιδοκιμασία τῆς ἀδελφῆς μου ἦσαν, εἶπε τότε αἱ δύο μεγάλα παρηγορικά, αἱ ὁποῖαι μετὰ ὑπεστήριξαν εἰς τὴν δύσκολον ἐκείνην στιγμήν, ὅπου τὸ αἶσθημα ἐνὸς ἀφρημένου καθήκοντος πρὸς τὴν ἀλήθειαν, μοῦ ἐπέβαλλε ν' ἀλλάξω, εἰς ἡλικίαν εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, τὴν διεύθυνσιν ζωῆς, ἡ ὁποία εἶχεν ἤδη ἀρχίσει» Καὶ προσθέτει ἀκόμη: «Ἡ ἀδελφὴ μου, τῆς ὁποίας τὸ ὑπέροχον πνεῦμα ἦτο πρὸ ἐτῶν ὡς ἡ φωτεινὴ στήλη ἡ ὁποία ἐπορευέτο ἐμπρὸς μου, μοῦ ἔδιδε θάρρος ἀπὸ τὸ βάθος τῆς Πολωνίας, μετὰ ἐπιστολάς γεμάτας μετὰ ὀρθὰς σκέψεις καὶ συμβουλίας.

Ὁ Renan εἶπε εἰς ἓνα μικρὸν βιβλίον, τὸ ὅποιον ὀλόκληρον ἐγράφει εἰς ἀνάμνησιν «τῆς πολυτίμου αὐτῆς φίλης» εἰς ποῖον σημεῖον ἡ ἀδελφὴ του τὸν ἐβοήθησεν εἰς τὴν θρησκευτικὴν του πάλιν, πῶσον πολῦτιμος βοηθὸς ὑπῆρξε δι' αὐτόν ἡ γυναῖκα αὐτὴ, ἡ τόσον λογικὴ, εἰς τὰς ἐργασίας ὅπου ἀνέλαβε. Ὁ κ. Renan ἔχασε τὴν Ἀνριέτταν εἰς τὸ Minsieht εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ὅπου τὸν ἠκολούθησε καὶ ὅπου παρευρέθη εἰς τὴν πρώτην γένεσιν αὐτῆς τῆς Ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶνε ὁ πρῶτος λίθος τοῦ

δλου οικοδομήματος του αργότερα πραγματοποιηθέντος.

Από όλας τὰς γυναίκας που άγαπούσε, αυτήν βεβαίως ήγάπησε περισσότερο. Ήτο «τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον εἶχε τὴν μεγαλύτεραν ἐπιρροήν εἰς τὴν ζωὴν του». Ἡ Ἀριέττα Renan ἐβοήθησε τὸν ἀδελφόν της εἰς τὸ σχέδιον τῶν περισσοτέρων μεγάλων ἔργων του, δὲν ἔπκυσε δὲ νὰ εἶνε δι' αὐτὸν μία παντοτεινὴ συνεργάτις. Ἡ ἀφοσίωσις διὰ τὸ ἔργον τοῦ ἀδελφοῦ της ἦτο τὸσον ἀληθινῆ, ἡ δύνάμις διὰ τὴν ἐργασίαν ἦτο τὸσον μεγάλη, ἡ διανοητικὴ της μόρφωσις τὸσον τελεία, ὥστε ὁ Renan ἠδύνατο νὰ ἐκπαυκωθῆ εἰς αὐτὴν ὡς εἰς βεβαίαν φίλην, δι' ὅλας τὰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, τὰς ἱστορικὰς καὶ θρησκευτικὰς, αἱ ὅποισι τὸν ἐβοήθησαν εἰς τὸ ἔργον του. Ἡ συνήθεια, τὴν ὅποιαν εἶχε πάρῃ νὰ τὴν ἔχη πάντοτε πλησίον του, ὡς σπάνιον σύντροφον, μόλις ἐταράχθη ἀπὸ τὸν γάμον του μετὴν δεσποινίδα Κορνιλιάν Scheffer.

Αἱ δύο θαυμάσιαι αὐταὶ γυναῖκες ἀπὸ τὴν πρώτην συνάντησιν εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐνοηθοῦν καὶ ν' ἀγαπηθοῦν. «—Δογματίζω—ἔγραψεν ὁ Renan εἰς τὸ, « Ἡ ἀ δ ε λ φ ἡ μ ο υ Ἀ ν ρ ι ἑ τ τ α —μεταξὺ τῶν μεγάλων ἠθικῶν εὐχαριστήσεών μου νὰ δυνηθῶ νὰ πραγματοποιήσω, ἀπὸ τὰς δύο

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΖΟΥΛΙΕΤΤΑ

Ἐνα πρωί, στὴν ἴδια Βενετία που ἡ George Sand ἐνεπνεύσθηκε τὸν Ἀνδρέα της, ἀπὸ τὴν συνομιλίαν μίᾳ πλύστρας καὶ μίᾳ καμαριέρας, καθὼς στεκόμουνα στὸ παράθυρό μου καὶ ἀπολάθωνα τὴν δροσερῆ σιωπῇ, μία ἀπὸ τῆς ὠραιότερες τῆς φανταστικῆς αὐτῆς πόλεως αἰσθάνθηκα μιά παρόμοια ἐντύπωση.

Τὸ μέρος ἦτανε κατ'ἀλλήλο γιὰ ρεμβασμό. Κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου τὸ κύμα χτυποῦσε ἄνω στὸ παλῆο τριανταφυλλί τοῖχο, τὸ σκεπασμένο μετὰ πράσινη δροσερῆ χλόη. Ἀπέναντι ἕνα παλῆο σπίτι μετὰ θολωτὰ παράθυρα καὶ μετὰ μακρὸν μπαλκόνι, καθρέφτιζε, μέσα στὰ ἡσυχὰ νερά τῆ μαύρη θύλη του καὶ τὰ κλειστὰ παράθυρά του. Πίσω ἀπὸ μιά ταράτσα στολισμένη μετὰ γλάστρες μετὰ γερὰναια φαίνονταν ἕνα μικρὸ περιβόλι, ἀπὸ τὸ ὅποιο τὰ κλαρὰ ἐνὸς πλάτανου, ἔφταναν ὡς τὸ κανάλι. Λίγο μακρύτερα τὸ νερὸ ἔκανε ἀπότομο γύρισμα. Κάθε τόσο, ἔπειτα ἀπὸ τὴν εἰδοποιητήριον φωνὴν τοῦ γοντολιέρη, φαίνονταν μιά γόντολα ἀπὸ τὸ σκοτάδι, ἡ ὅποια καθὼς περνοῦσε πάνω στὸ ἤσυχο νερὸ, ἄφηνε πίσω της μιά ἀσημένια γραμμὴ καὶ ἔπειτα χάνονταν κάτω ἀπ' ἕνα γερφύρι γειτονικό. Τὸ μέρος αὐτὸ εἶχε μιά παράξενη ἀναλογία μετὰ μιά ἀπὸ τῆς παλῆς συνοικίας τῆς μικρῆς πατρίδας μου. Ὁ ἦχος μίᾳ καμπάνας ἐκκλησίας βοηθοῦσε ἀκόμη περισσότερο αὐτὴ τὴν ὁπτασία. Νόμιζα πῶς εἶχα ξαναγίνει εἰκοσιπέντε χρόνων καὶ ἀκούμωσιμὸς στὸ παράθυρό μου ἔβλεπα νὰ φεύγῃ τὸ νερὸ τοῦ παλῆου καναλιοῦ τοῦ Villotte μεταξὺ στα σπιτία τοῦ δρόμου τῶν Ἑβραίων, ἐνῶ ἀκούγονταν ἡ καμπάνα μίᾳ πρωϊνῆς λειτουργίας στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, ποῦ γειτόνευε μετὰ τὸ πατρικὸ μου σπίτι.

Σαφηνὰ μέσα στὴ θαυμάσια αὐτὴ σιωπῇ, ἀκούσθηκε μιά γυναικεία φωνὴ ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο τὸ ὅποιο σκέπαζεν ὁ ἀντικρινὸς πλάτανος. Ἡ νέα καὶ καθαρὴ φωνὴ τραγουδοῦσε μιά μπαρκαρόλα πολὺ γνωστὴ στὴ Βενετία.

Ἡ βάρκα εἶνε στὴν ἀκρογιαλιά

Τότε ἡ ὁπτασία ἦτανε τελεία. Αὐτὴ τὴ μπαρκαρόλα τὴν εἶχα ἀκούσει στα νερά μου καὶ πόσο ἡ φωνὴ κεινῆς ποῦ τὴν τραγουδοῦσε

γυναῖκας, τὰς ὁποίας ἡ τύχη προσεκόλλησε εἰς τὴν ζωὴν μου, τὸ ἀριστοῦργημα αὐτὸ τῆς αὐτὴς κληρονομίας καὶ τῆς ἀληθοῦς ἀφοσίωσης». Τὸ ἀριστοῦργημα αὐτὸ ἦτο τὸσον τελείως ὠραῖον, ὥστε ὁ θάνατος τῆς δυστυχούς Ἀριέττας ἦτο σχεδὸν ἀνίσχυρος νὰ τὸ καταστρέψῃ. Ἡ κυρία Κορνιλιάν Renan διετήρησε τὴν ἀγάπην τῆς νέμφης της εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ὁ Renan ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἀγαπητὴ του ἀγία δὲν ἐξέλειπε ἐντελῶς.

Ὅτῳ ἐπιβεβαιωθῆκε διὰ τὸν μεγάλον συγγραφέα ὁ μεγαλύτερος κληρὸς τῆς εὐτυχίας. Ὁ Renan ἦτο εὐλογημένος ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Ἐλθὼν ἀπὸ αὐτὰς τὰ πλέον σπάνια δῶρα τῆς καρδιᾶς. Τὸ βάλος τῆς σκέψεώς του κατείχετο ἀπὸ αὐτὰς, αὐταὶ ἐγλύκαζαν τὴν ζωὴν του, εὐκόλυναν τὸ ἔργον του, ἠσύχασαν τὰς ἡμέρας του, τὸν ἐβοήθησαν ἀκόμη εἰς τὸ νὰ φανῇ ἡ μεγαλοφυΐα του, εἰς τὸ νὰ τοῦ δώσουν τὸν εὐγενῆ καὶ ὑψηλὸν αὐτὸν τόνον ὁ ὅποιος εἶνε πάντοτε ἰδιωτικὸς του. Τέλος νὰ γεμίσουν μετὰ εἰκόνας νέας καὶ ἐλευστικῆς πολλὰ ἀπὸ τὰ αὐστηρὰ βιβλία του, ὅπου τὸ ὕψος γίνεται περισσότερο λεπτόν καὶ πλέον στολισμένον διὰ τὴν ἀρέσθη εἰς αὐτὰς. Ὁ Renan εἶναι δημιουργὸς τῶν γυναικῶν καὶ τῆς ἐκκλησίας. (Κατὰ τὸ Γαλλικόν).

Εἰρήνην Νικολαΐδου.

μου ἦτανε ἀγαπητὴ! Τὸ ἴδιο ὅπως ἡ φωνὴ ἐνὸς βραχάρη ποῦ περνοῦσε κάτω ἀπὸ ἕνα ἔρημο γερφύρι, ξυπνάει τὴν ἡχώ ποῦ πολὺ καιρὸ κοιμᾶται, ἔτσι καὶ τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ξυπνοῦσε μέσα στὴν ψυχὴ μου ξεχασμένες συγκινήσεις ἀπὸ πολὺ καιρὸ. Ἐκνέβλεπα μπροστὰ μου τὴν παλῆα συνοικίαν τὸ δρόμο τῶν Ἑβραίων μετὰ τὰ σκοτεινὰ σπιτία του, τὰ πρακτικὰ ἀπὸ τὴν ὑγρασία τοῦ καναλιοῦ καὶ σ' ἕνα παράθυρο ψηλῶ, στολισμένο μετὰ γλάστρες μετὰ γαρφιλῆς κόκκινες, ἔκινε τὸ θεατρικὸ πρόσωπο τῆς Ζουλιέττας Σταντέλλι, ἡ ὅποια τραγουδοῦσε τόσο ὠραῖα: Ἡ β ἄ ρ κ α ε ἶ ν ε σ τ ἡ ν ἄ κ ρ ο γ ι α λ ! ἄ...

Αὐτὴ ἡ Ζουλιέττα, ἦτανε βλαστάρη ἐνὸς ρομαντικοῦ γάμου, μίᾳ πατριωτισσῆς μου καὶ ἐνὸς ἰταλοῦ τοῦ κόντε Δανιὴλ Σταντέλλι. Ἡ μητέρα ἔπειτα ἀπὸ ζωὴ ἀρετῆς δὲν ἔφηρε καὶ τὴν κόρη της. Ὁ κόντε, ὁ ὅποιος ἀνακατεῦσαν στὴν πολιτικὴν ἡρχονταν πότε πότε, γιὰ λίγες μέρας στὸ σπίτι του, ἔπειτα ἔφευγε γιὰ χρόνια. Τὴν ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ τὴν εἶχε ἡ μητέρα καὶ ἕνεκα τῆς ζωῆς ποῦ ἔκαναν πότε πότε ἕνα μέρος καὶ πότε πότε ἄλλο δὲν ἦτανε πολὺ ταχτικὴ. Πότε πότε τὸ σχολεῖο καὶ πότε πότε ἄλλο τὸ κορίτσι, τὸ ὅποιο ἦτανε πολὺ ἔξυπνο, εἶχε μάρτη διάφορα πράματα, ἀλλὰ χωρὶς καμμία σειρά. Ἦτανε καλὴ μουσικός, μιλοῦσε διάφορες γλῶσσες καὶ διάβαζε πολὺ, ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ. Ἐμοιάζε μετὰ τὸν πατέρα της: εἶχε ζωηρὴ φαντασία, ἀγάπη στα ταξίδια, ὅπως ὁ Δανιὴλ Σταντέλλι καὶ ἀκόμη αἰσθάνονταν τὴν ἀνάγκη αὐτὴ νὰ εἶνε πάντα ἡ καλλίτερη καὶ νὰ κἀνῃ θόρυβο στὸν κόσμον. Κι' αὐτὸ ἦτανε τὸ πλέον χαρακτηριστικὸ στὸ πατέρα της.

Στὴν ἐποχὴ γιὰ τὴν ὅποια μιλοῦ, ἡ Ζουλιέττα, ἦτανε σχεδὸν εἰκοσι χρόνων. Ἦτανε μιά ἁμορφὴ κοπέλλα μετὰ μέτριο ἀνάστημα, ἀλλὰ πολὺ σύμμετρο, μετὰ ἰταλικὴ ζωηρότητα, ἡ ὅποια ἐπρόσθετε στὴ χάρη τῶν κινήσεών της. Εἶχε ὠραῖα μικρὰ χέρια καὶ πόδια, ἀλλὰ τὸ ὠραιότερον ἀπ' ὅλα ἦτανε τὰ θαυμάσια καστανὰ μαλλιά της καὶ τὰ λαμπρὰ μαύρα μάτια της. Δύο πράματα μονάχα χαλοῦσαν τὴν ἁρμονίαν τοῦ ὠραίου αὐτοῦ προσώπου: ἕνα πολὺ χοντρὸ σαγόνι καὶ ἡ μεγάλη ἀπόστασις μεταξὺ τῆς μύτης καὶ τοῦ ἐπάνω χειλιοῦ. Αὐτὸ ἔκανε ἀσχημὸν τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου, ἀλλ' ὅταν χαμογελοῦσε καὶ φαίνονταν τὰ κάτωσπρα δόντια της, ξεγινότανε καὶ ἡ ἔλλειψις αὐτῆ.

Δὲν τὴν κατέβλεπαν στὴν πολὺ αὐστηρῆ κοινωνίαν τῆς Villotte. Οἱ ἀγορίστικοι τρόποι της, ἡ ἐλευθεροστομία της, τὰ φανταχτερὰ φορέματά της, τὰ ὅποια ἔδειχναν τὴν μεγάλην ἐπιθυμίαν της νὰ φαίνεται, δὲν ἄρσαν στίς μητέρας καὶ ἔκαμαν τίς νέες ποῦ ἦτανε γιὰ παντρεῖα

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ο Μ Ω Ύ Ξ Η Σ

Ἐν μέγα κατόρθωμά ἐπέτυχεν ὁ Καθολικισμὸς διὰ τῆς τέχνης. Νὰ κἀνῃ τὴν ἐκκλησίαν ὄχι μόνον τόπον προσευχῆς, ἀλλὰ καὶ τόπον ψυχικῆς ἀπολύσεως κέντρον μίᾳς ἰδιαιτέρας τοῦ πνεύματος καὶ τῶν αἰσθησέων εὐμαρείας. Ὁ πτωχότερος τῶν ἀνθρώπων, ὁ πρῶτος τυχαῖος ἄστεγος καὶ ἀλύττης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ περάσῃ δύο τρεῖς ὥρας τὴν ἡμέραν, καὶ περισσοτέρως ἀκόμη, ἐὰν θέλῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἄθρησκος καὶ ἄθεος, ὑπάρχει μέσα εἰς τὰς περισσοτέρας ἰταλικὰς ἐκκλησίας ἰδίως, τοιοῦτος πλοῦτος τέχνης, ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνατον καὶ εἰς τὸν μᾶλλον ἀμόρφωτον ἄνθρωπον νὰ μὴ κἀνῃ ἐντύπωση, νὰ μὴ συγκινήσῃ καὶ ἐπιρροάσῃ τὴν ψυχικὴν του κατάστασιν.

Αὐτὰς τὰς σκέψεις ἔκαμαν, ὅταν κἀνῃ ἀπόγευμα, μεταξὺ τῶν τεσσάρων καὶ τῶν ἑξ, ἐπεσεκπετόμη καὶ ἀπὸ μίαν ἐκ τῶν ὠραιότερων ἐκκλησιῶν τῆς Ρώμης. Οἱ καθολικοὶ μετὰ τὰς ἐκκλησίας τῶν εἰναι χριστιανοὶ κατὰ τρόπον ἐντελῶς διαφοροτικόν καὶ ἀπὸ ἡμῶν τοὺς ὀρθοδόξους καὶ ἀπὸ τοὺς διαμαρτυρομένους. Ἡ ἐκκλησία τοὺς θέλγει καὶ τοὺς

νὰ τὴν ζηλεύουσε. Γιὰ τὸ μουσικὸ της ὅμως τάλαντο καὶ τὴ θαυμάσια φωνὴ της τὴν δέχονταν παντοῦ καὶ δὲν γίνονταν διασκέδαση χωρὶς αὐτὴ. Ἐμεῖς οἱ νέοι ἡμαστέ ὅλοι ἐρωτευμένοι. Ὅταν τραγουδοῦσε τὴν περιτριγυρίζαμε, μακλόναμε ποῖος θὰ χορέψῃ μαζὴ της καὶ ὅταν φεύγαμε περιμέναμε ἀκόμη στὸ δρόμο γιὰ νὰ τὴν ξαναδοῦμε νὰ περάσῃ μετὰ τὴν μητέρα της. Ἡ Ζουλιέττα δέχονταν ὅλες αὐτὰς τῆς περιποιησῆς καὶ τοὺς θαυμασμοὺς χωρὶς νὰ κἀνῃ ἐξαιρέση γιὰ κανένα, καὶ αὐτὸ ἐμένα μετὰ ἔκανε ἔξω φρενῶν Ἀγαποῦσα τὴν Ζουλιέττα μετὰ τὴν θερμότητα τῶν εἰκοσι χρόνων μου καὶ ἀκόμη μετὰ τὴν ἀγάπην ἐκείνην τὴν μεγάλη ποῦ αἰσθάνεται ὅποιος ἀγαπᾷ ἀληθινὰ γιὰ πρώτη φορά. Ὅπως ὅλοι ὅσοι ἀγαποῦνε πολὺ, φανταζόμουνα πῶς ἦτανε ἡ μοναδικὴ γυναῖκα ποῦ μπορούσα ν' ἀγαπήσω, καὶ πῶς χωρὶς αὐτὴν, ἡ ζωὴ μου δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ, καμμίαν εὐχάριστη. Ἡ ἀδιαφορία της ὅμως καὶ ἡ σκληρὴ φιλαρέσκεια της μετὰ ἔκαναν νὰ ὑποφέρω φοβερά. Δὲν ἤμουνα ὅπως οἱ ἀντίπαλοί μου καὶ ἡ ἀμφιβολία μετὰ ἔκανε νὰ ὑποφέρω πολὺ. ἦθελα νὰ ξέρω κατὰ βέβαιον ὅσο ἀπελπιστικὸ καὶ ἂν ἦτανε θὰ ἦτανε προτιμότερον γιὰ μένα, καὶ ἂν καὶ ἤμουνα δεῖλος ἀποφάσις στὴν πρώτη εὐκαιρία νὰ ἐξηγηθῶ μετὰ τὴ Ζουλιέττα. Δὲν ἦτανε εὐκόλο. Ἡ Ζουλιέττα μᾶς δέχονταν εὐχάριστος σπῆτι της, ἀλλ' ἀπόφευγε πάντα νὰ μείνῃ μονάχη μετὰ ἕνα ἀπὸ μᾶς. Μιά μέρα ὅμως κατόρθωσα νὰ πάω πρῶτος καὶ τὴν ἦρα μονάχη μέσα στὴν κάμαρά ποῦ εἶχε μαζὴ σαλόνι καὶ ἐργαστήρι. Τὴν βλέπω ἀκόμη τὴ μεγάλη ἐκείνην κάμαρά ποῦ πρῶτον πάτωμα. Πάνω στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, ὁ ἀέρας κουνῶσε τὰ κλωνάρια τὰ γεμάτα κόκκινα γαρύφαλα, καὶ ἀπὸ τὸ κανάλι ἀνέβαινε τὸ δροσερὸ μουρμουρίσμα τοῦ νεροῦ. Ἦτανε Κυριακὴ ἀπόγευμα ἡ καμπάνη τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου ἐσήμειναν τὸν ἔσπερινόν καὶ ὁ ἦχος τους μαζὴ μετὰ τὸ μουρμουρίσμα τοῦ νεροῦ ἔκαναν ὠραῖα συμφωνία.

Ἐνῶ ἐνῶ ἔκλεινα τὴν πόρτα ἡ Ζουλιέττα ποῦ κάθονταν στὸ πιάνο σηκώθη καὶ ἄμα εἶδε πῶς ἤμουνα μονάχος, ξανάχρισε νὰ παίξῃ καὶ ἔπειτα ἀφηρημένη μοῦ ἔδωκε τὸ χέρι της: «Α! σὲ εἶστε! μοῦ εἶπε δὲν ἔρχεστε σὲ καλὴ ὥρα, εἶμαι μετὰ πολὺ κακὴ διάθεσις. Δὲν φαντάζεστε, πῶς μερικὲς φορὲς στενοχωριέμαι νὰ ζῶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν τρύπα τῆς Villotte!» Ἐανάπαζε κατὰ νευρικὰ καὶ ἔπειτα σηκώθη καὶ ἀκούμπισε στὸ πιάνο: «Συλλογιστήτε, μοῦ εἶπε, δὲν ζῆ κανεὶς παρὰ

συγκινεῖ περισσότερο, παρὰ ἡ ἰδέα τὴν ὅποιαν διερμηνεύει καὶ προσωποποιεῖ.

Οἱ Πάπαι οἱ ἀρχιεροὶ τῆς θρησκείας καὶ οἱ ἄγιοι καὶ οἱ Μάρτυρες ζοῦν μέσα εἰς τὰς ἐκκλησίας αὐτὰς μετὰ τὴν φυσικὴν ἀλήθειαν καὶ δύνανται καὶ ζοῦν, ὥστε νὰ ἀπορροφῶν ὅλην τὴν προσοχὴν τῶν πιστῶν, καὶ νὰ τὸν κάμνουν νὰ λησμονοῦν τὸν θεόν, τὴν ψυχὴν δηλαδὴ καὶ τὴν ἀνωτάτην ἰδέαν τῆς ἐκκλησίας.

Δύο ὥρας ἔμεινα ἐν ἀπόγευμα καθημένη πρὸ τοῦ θαυμάσιου ἀγάλματος τοῦ Μωϋσέως τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, τὸ ὅποιο εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Πέτρου in Vingoli. Ὁ Μωϋσῆς παρίσταται καθήμενος μετὰ τὰς πλάκας τὰς περιλαμβανούσας τὸν θεὸν νόμον, στηριγμένος εἰς τὸ δεξιόν του γόνατον καὶ βασιταζόμενος μετὰ τὸ δεξιόν του χέρι.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς σιδηρῆς θελήσεως, καὶ τῆς βαθείας σκέψεως, ὅποιος ὑπῆρξεν ὁ νομοθέτης τῶν Ἑβραίων, ζῆ ὄλοζώντανος εἰς τὸ μάρμαρον αὐτό. Ἄν ἡ φύσις δὲν τὸν ἔκαμε τοιοῦτον ἂν δὲν ἔδωκεν εἰς τοὺς βραχίονάς του τοὺς ἀθλητικὸς, τοὺς μῦς καὶ τοὺς τένοντας, οἱ ὅποιοι ὁμοιάζουν ὡς ἀπὸ ἀτσάλι καὶ ἂν εἰς τὴν κεφαλὴν του μετὰ τῶν μαλλίων τὴν ἀταξίαν δὲν ἐσχημάτισε τὸσον ἐξέχοντος τοὺς λωβούς τῆς θελήσεως εἶχεν ἄδικον.

μὰ φορὰ, καὶ χάνω αὐτὴ τὴ ζωὴ τὴν τόσο πολύτιμη καὶ τόσο λίγη, μέσα σὲ μιά ἐπαρχίαν.

—Θελετε νὰ μᾶς ἀφήσετε; τὴν ρώτησά μετὰ ἀγάπην καὶ λύπη στὴ φωνή.

—Θέλω, φώναξε, θέλω νὰ πάω στὸν κόσμον, νὰ ἔχω μιά θέση, ἕνα μέγαρον, ὠραῖες εἰκόνας, διαμαντικὰ, καὶ νὰ εἶμαι ἡ ζηλευτὴ βασίλισσα σ' ἕνα κύκλον ἀπὸ καλλιτέχνες...Ναὶ θέλω ὅλα αὐτὰ καὶ εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ πουλήσω τὴν ψυχὴν μου σ' ἐκεῖνο ποῦ θὰ μοῦ τὰ δώσῃ!

Αὐτὴ ἡ ἐξομολόγησις δὲν ἦτανε διόλου ἐνθαρρυντικὴ γιὰ μένα ὁ ὅποιος δὲν εἶχα παρὰ τὴν καρδίαν μου νὰ τῆς δώσω. Εὐρίσκα πῶς ἤμουνα πολὺ μικρὸς καὶ ταπεινὸς μπροστὰ σ' ὅλες αὐτὰς τῆς ἐπιθυμίας της. Καὶ ὅμως τῆς εἶπα: «Ὅλος αὐτὸς ὁ θόρυβος δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μετὰ τὴν χαρὰ ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ σ' ἀγαποῦν...Καὶ ἂν ἤξερες Ζουλιέττα, ἂν ἤξερες πόσο σ' ἀγαπῶ!»

Μ' ἐκύταξε ἀφηρημένη καὶ ἄρχισε νὰ γελάῃ: «Σεῖς;... Ὡ καὶ μὲν φίλε μου, καὶ μὲν φίλε μου, εἶστε τρελλοὶ!... Ἄς μὴ ξαναμιλήσομε γιὰ αὐτὸ, ἐπρόσθεσε καὶ ἦρθε καὶ ξανακάθισε στὸ πιάνο ἄς παίξουμε λιγάκι μουσικὴ αὐτὸ θὰ περάσῃ τίς αἰσθηματικὰς διαθέσεις σας... Ὅλα σὰς τραγουδήτω μιά μπαρκαρόλα γιὰ τὴν ὅποια ξετρελλαινόμενον, ὅταν ἤμουνα στὴ Βενετία μετὰ τὸν πατέρα μου...»

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ περισσότερον, ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ἡ βάρκα εἶνε στὴν ἀκρογιαλιά... Ἡ ὠραῖα φωνὴ της ἐγέμιζε τὴ σιωπηλὴν κάμαρά καὶ μετὰ ἔκανε νὰ ὑποφέρω περισσότερο, αἰστανόμενον πῶς τὰ μάτια μου γέμιζαν δάκρυα, καὶ γιὰ νὰ μὴ φανῶ γελοῖος τὴν ἀποχαίρηται: «Adio Ζουλιέττα, τῆς εἶπα καὶ ἔφυγα βιαστικὰ, ἐνῶ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς μετὰ ἀκούλοῦσε, καὶ κάτω στὴν σκία ἀκούγα ἀκόμη τοὺς τελευταίους τόνους.

Τὴν ἀγαποῦσα πάντα τὴ Ζουλιέττα, ἀλλ' ὀκίστηκα νὰ μὴν τὴν ξαναδῶ. Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἕνα περιστατικὸν μετὰ ἔκαμε νὰ κρατήσω τὸν ὄρο μου, ἂν καὶ τέτοιου εἶδους ὄροιο δύσκολα κρατιοῦνται. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ββομάδες ἐμάθαμε πῶς ἡ Ζουλιέττα Σταντέλλι παντρεύονταν. Ἦπερνε ἕνα ἄνθρωπον ἡλιοκαμένο, πολὺ πλοῦσιον μετὰ ἀριστοκρατικὸν ὄνομα. Καὶ ἔτσι τὸ ὄνειρό της ἐπραγματοποιεῖτο. Ἀμέσως μετὰ τὸ γάμον ἔφυγε ἀπὸ τὴν Villotte καὶ ὅλα ἐτελείωσαν

(ἀκολουθεῖ).

Διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φαντασθῆ τις τὸν Μωϋσέα, τὸν γίγαντα αὐτὸν νομοθέτην τῆς Γραφῆς, μικρὸν καὶ ἀσθενικὸν καὶ ἐξηνητημένον. Δὲν δύναται νὰ φαντασθῆ τις τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος διέσχισε ποταμούς καὶ ἐρήμους, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δικωμένης αὐτῆς φυλῆς, τῶν ὀρθῶν αὐτῶν τῶν ἀτάκτων, τὰς ὁποίας συνεκράτει ὑπὸ τὴν πυγμὴν του τὴν ἰσχυράν, πειθηρίους καὶ ἠσύχους, ὡς πρόβατα, δὲν δύναται νὰ τὸν φαντασθῆ παρὰ πελωρίων δικστώσεων καὶ ἠθικῆς δυνάμεως καὶ ἐπιβολῆς τοιαύτης, ὥστε μόνον μὲ ἐν βλέμμα του καὶ μὲ μίαν φωνήν του, χωρὶς ὄπλα καὶ ποιῶς καὶ φυλακῆς καὶ στρατιωτικῆν πειθαρχίαν νὰ βάζῃ ὄλους καὶ ὄλα εἰς τὴν θέσιν των. Δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸν φαντασθῆ, ὁμιλοῦντα μὲ τὸν θεὸν καὶ δυνάμενον νὰ συλλάβῃ τοιαύτην ἰδέαν φιλοδοξίας καὶ μεγαλείου, ἂν δὲν ἐνεσάρκωνε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὴν ἰδέαν τοῦ μεγαλείου τῆς θεότητος καὶ τὴν ὑπεροχὴν ἐπὶ ὄλων τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἠκολούθουν.

Τὰ γένεια ἐκεῖνα, τὰ ὁποία ὡς πλόκαμοι σκεπάζουν ὄλον τὸν εὐρύτερον θώρακα τοῦ γίγαντος καὶ εἰς τὰ ὁποῖα βυθίζονται τὰ δάκτυλα τῆς χειρὸς του, ἡ ὁποία κρατεῖ τὰς πλάκας, εἶναι ὁ μόνος πλοῦτος καὶ ὁ μόνος στολισμὸς καὶ τὸ μόνον δεῖγμα τοῦ ἀξιωματὸς του ὡς ἀρχηγοῦ καὶ πατριάρχου. Γυμνὸς σχεδὸν καὶ ἀσκεπῆς μὲ ἓνα μακρὸν λεπτὸν πίπτοντα εἰς ἄτακτα πτυχώματα ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα του, τὸ ὁποῖον φαντάζεται τις τοιχωτὸν, μάλλον παρὰ λεῖον, εἶνε ὁ πρωτογενὴς ἄνθρωπος εἰς ὄλην τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος δὲν φοβεῖται οὔτε τοὺς πάγους, οὔτε τὴν ζέστην, ὁ ὁποῖος ἔμπορεῖ νὰ παλέσῃ σῶμα πρὸς σῶμα μὲ τὰ θηρία καὶ μὲ ἐν κτύπημα τῆς πυγμῆς του νὰ τὰ ἐξαπλώσῃ κατὰ γῆς.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ἦτο τρομερός, ὅταν ὠργίζετο. Νομίζει κανεὶς, ὅπως τὸν βλέπῃ, καθήμενον ἐκεῖ, ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν θὰ σηκωθῆ, θὰ ἀρπάξῃ καὶ μὲ τὸ ἄλλο του χεῖρ τὰς δύο σιδηρὰς πλάκας καὶ θὰ τὰς ἐκσφενδονίσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ πρώτου ἀθάτου, ὁ ὁποῖος θὰ τολμήσῃ νὰ σκεφθῆ ἐμπρὸς του, ὅτι ἔμπορεῖ νὰ ἀθετήσῃ τὸν νόμον του. Πῶς θὰ τὰς ἐπέταξε, κατερχόμενος ἀπὸ τὸ βουνόν, τί θόρυβον θὰ ἔκαμν συντριβόμενοι εἰς χίλια κομμάτια, μὲ τι βλασφημίαν θὰ ἐσυνώδευσε τὸ πέταγμα ἐκεῖνο, πῶς θὰ ἀπήχησεν εἰς τοὺς πέριξ λόφους ἢ φοβερὰ φωνή του, πῶς θὰ ἔτρεξαν ὄλοι οἱ δειλοὶ ἔβραῖοι νὰ κρυφθοῦν ἀπὸ τὴν ὀργὴν του, ὄλα αὐτὰ νυμίζει κανεὶς ὅτι τὰ ἀκούει, καὶ τὰ αἰσθάνεται, ἐφ' ὅσον ἀπενίξει τὸ βλέμμα τοῦ γίγαντος εἰς τὸ ἐμψυχωμένον αὐτὸ μάρμαρον.

Ὁ Μιχαὴλ ἄγγελος χωρὶς ἄλλο θὰ ἦτο τῆς ἰδίας ἰδιοσυγκρασίας, ἂν ὄχι καὶ τοῦ ἰδίου ἐξωτερικοῦ μὲ τὸν Μωϋσῆν του. Γίγας καὶ αὐτὸς καὶ δημιουργὸς εἰς ἄλλον κόσμον καὶ εἰς ἄλλον κύκλον δράσεως, ἐμφυσᾷ τὴν ἰδικήν του σιδηρὰν δυνάμιν εἰς τὸ μάρμαρον καὶ ζωντανεύει, ἂν δὲν διορθῶναι, τὸ ἔργον τῆς φύσεως, τὸ ὁποῖον εἴμπορεῖ νὰ ἦτο ὀλιγώτερον πλήρες καὶ ἀρμονικόν. Ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς τῶν πρώτων ὀρμῶν καὶ τῶν πρώτων ἐντυπώσεων θὰ ἦτο φοβερός, ὅταν θὰ ὠργίζετο, ὥστε καὶ εἰς τοὺς Πάπας ἀκόμη τοὺς ἐξ ἴσου πρωτογενεῖς καὶ ἀξέστους νὰ σηκώη βραχὺ τὸ χεῖρ, τὸ σιδηροῦν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τοιαῦτα ἐξήλθαν ἀριστουργήματα.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ρ α β : ὁ λ ι α. Διὰ 120 δρ. φαρὶνκ Τρογέστης μεταχειρίζεσθε 2 αὐγά, 10 δρ. βούτυρο καὶ ἀνάλογον ἄλας. Μαλάσσετε πρῶτον τὸ βούτυρο μὲ τὴν φαρὶνκ, ἔπειτα προσθέτετε τὰ δύο αὐγά, ζυμώνουσα ἀρκετὰ, μέχρις οὗ ἡ ζύμη σας γίνῃ τόσο συμπαγῆ καὶ μαλακῆ, ὥστε νὰ ἀνοίγῃ εἰς φύλλον.

Ἀνοίγετε τότε τὸ φύλλον σχεδὸν πολλὸ λεπτόν, ἀλλ' ὅπως διὰ τὰ συνήθη καλιτσούνια. Τὸ κόψετε εἴτε μὲ ποτήρια, εἴτε μὲ μεγάλο φλιτζάνι, εἰς στρογγυλὰ σχήματα. Ἰδιαιτέρως ἔχετε ἐτοιμάσει τὸ γέμισμα, εἴτε ἀπὸ μυαλὰ θραστὰ, ζυμωμένα μὲ ἄσπρον σάλτσαν, εἴτε ἀπὸ τυρὶ φρέσκον ζυμωμένον μὲ αὐγά, εἴτε ἀπὸ κρῖο πουλὶ περασμένο ἀπὸ μηχανὴ κημὰ καὶ ζυμωμένο μὲ κόκκινον σάλτσαν.

Τὸ γέμισμα αὐτὸ θέτετε εἰς τὸ ἥμισυ ἀκριβῶς τοῦ στρογγυλοῦ φύλλου. Μὲ τὸ ἄλλο ἥμισυ τὸ σκεπάζετε καὶ συγκολλάτε τὰ ἄκρα, ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ καλιτσούνια. Τὰ βράζετε εἰς νερὸ ἄφθονον. Ὅταν ἀρχίσουν νὰ ἀναβαίνουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν σημεῖον ὅτι εἶναι ἔτοιμα. Τὰ σερβίρετε πάντως, πάντως μὲ τυρὶ παρμεζάνα καὶ μὲ σάλτσα ντομάτας ἢ καὶ ψητοῦ ὅπως τὰ μακαρόνια.

ΑΔΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Εὐ. Κ. Γύθειον. Συνειροφώθημεν ὀδηγίαις σας. Συνδρομὴ ἐλήφθη.—Καν Ε. Γ. Τρίπολιν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Τ. Β. Κ)πολιν Ἀπεστάλησαν ἐκ νέου.—Καν Δ. Ρ. Α. Σούμλα. Ἐνεγράφητε Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Καν Μ. Β. Ζηκζιγ. Ἡ τελευταία σας δὲν εἶχε ληφθῆ. Πλὴν τούτου ἐκεῖνος ὅστις ἔδωκε τὰς ἀποδείξεις ἦτο ὑπέλληλος, ὁ ὁποῖος δυστυχῶς κατεγράφη καὶ αὐτὰς μετ' ἄλλων. Ὅπως δὴποτε σας εὐχαριστῶ, διὰ τὰς εὐγενεῖς πάντοτε φροντίδας καὶ ζητῶ συγγνώμην.—Καν Α. Τρ. Καβάλλα. Συνδρομὴ σας Ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ ὡς καὶ διὰ παρεχομένης πληροφορίας.—Καν Ε. Γ. Τρίπολιν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. Φύλλα ἀποστέλλονται τὰ ὑπάρχοντα ἐκ τῶν ζητούμενων. Διότι ζητεῖται καὶ φύλλα πρὸς διαιτίας. Ἐνῶ στερεοτύπως γράφομεν εἰς τὴν Ἐφημ. πάντοτε ὅτι αἱ αἰτήσεις φύλλων μὴ ληφθέντων γίνονται ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς καθυστερήσεως. Δα Εἰ. Α. Μινέτ-ελ-Γάμ. Συνδρομὴ ἐλήφθη Εὐχαριστῶ διὰ παρεχομένης πληροφορίας.—Δα Κ. Ζ. Ἰσμηλίαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Καν Ρ. Π. Hussi. Ἐλήφθη. Ζητούμενα ἀποστέλλονται ἀλλὰ καθυστερεῖται καὶ ἡ τοῦ 1903.—Δα Κ. Δ. Λαμίαν. Ἄνοιγετε βεβήτως διατὶ δὲν τὸ εἶδατε; Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ

Ὁ ἐκ τῆς γουναρικῆς πόλεως Καστορίας Χρῆστος Ἰω. Γκαγκόπουλος, ἀφικόμενος ἐξ Ὀδύσσοῦ καὶ τελειώσας πλέον τὰς παραγγεῖλαις τῶν Ἐμπορικῶν καταστημάτων, ἀναλαμβάνει οἰκονομικὴν ἰδιωτικὴν παραγγεῖλαιαν ἄνευ οὐδεμιᾶς προκαταβολῆς καὶ εὐθύνης τοῦ παραγγέλλοντος. ὡς καὶ τὰς μετατροπὰς σχημάτων, διὰ τελευταίων φηγουρινίων, καὶ οἰκονομικῶν ἐπιδιορθώσεων, κατασκευὴν καὶ τὴν κατεργασίαν παντὸς δερμάτος. Πᾶς τις δὲ θὰ μείνῃ λίαν ἠυχαριστημένος ἐκ τῆς εὐκρινεῶς καλλιτεχνικῆς ἐργασίας του.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ. Παρὰ πλεύρωσ γωνίας τοῦ ἀριθμοῦ 23 τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Δημοπρακτηρίου, ἐντὸς τοῦ γνωστοτάτου καταστήματος ὑφασμάτων τοῦ κ. Ἰωάν. Μπασιδέκη.

Πόσα πιάνια ὠραῖα, καλλιφωνα περίπτουν σχεδὸν εἰς ἀχρηστίαν, διότι ἡ φωνὴ των καταστρέφεται καὶ ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος θὰ ἔμπορεῖ νὰ τὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὠραϊκὴν τῶν μελωδιῶν γλυκύτητα δὲν εὐρίσκεται.

Ὁ ἀγνωστος αὐτὸς διὰ τοὺς πολλοὺς εἶναι ὁ Ἰαλὸς de Carli ὁ ἔχων τὸ ἐργοστάσιόν του εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐλευθερίας παρὰ τὴν πλατεῖαν Κομμουνδούρου ἀρ. 1. ὁ ἴδιος ἀναλαμβάνει καὶ τὸ κούρδισμα πιάνων, ὡς καὶ πᾶσαν ἐπισκευὴν αὐτῶν εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ.